

Спливають,
як сонце за гори,
В зачассі ховаються дні.
Ідуть у відставку майори,
Які не були на війні.
В зіницях майори тямущі
Чаять відчайдушність свою.
Вони у відставці,
тому що
Майорів не вбили в бою.
Шикуються юні солдати,
Ніким не калічена рать.
О доленько,
дай їм не знати,
Як люди, мов свічі, горять...
Хай доля м'якими руками
Торкне їх,
мов квіти — весна...
Бо тихо всміхаються мами
І дітям не сниться війна.
Ще стільки потрібно зробити
Із цим непростреленим днем...
А матері вічні з граніту
Схилились над Вічним вогнем.
І стільки в них гідності й сили,
Що стане на сотню століть...
Ми так за цей спокій платили,
Що й внукам ціна заболить!
Повік ми не вчились покори
У Жовтнем освітленім дні.
...Ідуть у відставку майори,
Які не були на війні.
Над всесвітом птиці ширяють,
І діти всміхаються дню.
І матері мир колисають,
Врятований нами з вогню!

1978

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.